

Niniejszy dokument nie stanowi doręczenia w trybie art. 15 zzs⁹ ust. 2 ustawy COVID-19 (Dz.U.2021, poz. 1842)

Sygn. akt I ACa 358/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Józef Wąsik
Protokolant:	Katarzyna Mitan

po rozpoznaniu w dniu 14 października 2021 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. w K.

przeciwko W. K.

o zapłatę

na skutek apelacji obu stron

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 10 lipca 2019 r. sygn. akt I C 1868/17

1. **zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I w ten sposób, że kwotę 637.879, 60 zł zastępuje kwotą 653.070,60 zł (sześćset pięćdziesiąt trzy tysiące siedemdziesiąt złotych sześćdziesiąt groszy);**
2. **oddala apelację powoda w pozostałym zakresie oraz w całości apelację pozwanego;**
3. **zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 9.429 zł (dziewięć tysięcy czterysta dwadzieścia dziewięć złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.**

SSA Józef Wąsik

Sygn. akt I A Ca 358/20

UZASADNIENIE

Strona powodowa – (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. w pozwie wniesionym w dniu 20 października 2017r., domagała się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego W. K. kwoty 753.450,05 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty z zaznaczeniem, iż odpowiedzialność pozwanego ograniczona jest do nieruchomości, położonej w miejscowości B., gm. (...), stanowiącej działkę gruntu nr (...) o łącznej pow. 0,6300 ha, dla której VI Zamiejscowy Wydział Ksiąg Wieczystych z siedzibą w K. Sądu Rejonowego dla K. w K. prowadzi

księgę wieczystą oznaczoną (...), której właścicielem jest pozwany. Wniosła także o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Na uzasadnienie wskazała, iż podstawą dochodzenia niniejszego powództwa jest wierzytelność (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. względem Przedsiębiorstwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S., tj. dłużnika osobistego która to wierzytelność została zabezpieczona hipoteką umowną ustanowioną na w/w nieruchomości będącej własnością pozwanego jako dłużnika rzeczowego.

Pozwany W. K. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu. W ocenie pozwanego kapitalne znaczenie dla procedowania w niniejszym postępowaniu ma sprawa zawisła przed Sądem Okręgowym w K., IX Wydziałem Gospodarczym za sygn. akt(...) z powództwa (...) Sp. z o.o. przeciwko dłużnikowi osobistemu tj. (...) Sp. z o.o. Dłużnik osobisty złożył w tym postępowaniu szereg zarzutów, zasługujących na uwzględnienie a nadto wraz ze swymi współnikami zawezwał stronę powodową do prób ugodowych, przedmiotem których są wierzytelności wobec (...) na kwotę 10.097.000 zł i 5.980.000 zł z tytułu odszkodowania w związku z m.in. bezpodstawnym wypowiedzeniem przez stronę powodową umowy dealerskiej, wykorzystaniem bazy klientów, uniemożliwieniem dokonania amortyzacji poczynionych nakładów na wzrost znaczenia marki (...) w Polsce. Zarzucił, iż strona powodowa podejmując wrogie działania uniemożliwił dłużnikowi osobistemu prowadzenie działalności i naraziła na ogromne straty. Pozwany wskazał, na możliwość potrącenia w/w należności spółki (...) Sp. z o.o. wobec (...) Sp. z o.o. z wierzytelnościami (...) Sp. z o.o. wobec (...) Sp. z o.o. jednakże obecnie nie jest to możliwe z uwagi na brak uznania przez (...) Sp. z o.o. jakichkolwiek roszczeń strony powodowej.

Sąd Okręgowy w Krakowie wyrokiem z dnia 10 lipca 2019r:

1/ zasądził od pozwanego W. K. na rzecz strony powodowej (...) sp. z o.o. w K. kwotę 637.879,60 zł. (sześćset trzydzieści siedem tysięcy osiemset siedemdziesiąt dziewięć tysięcy sześćdziesiąt groszy) z odsetkami w wysokości ustawowej za opóźnienie od dnia 6 lutego 2018 r. do dnia zapłaty, przy czym odpowiedzialność pozwanego jest ograniczona do nieruchomości położonej w miejscowości B. gmina (...), obejmującej działkę nr (...) o pow. 0,63 ha, objętej księgą wieczystą nr (...) prowadzoną przez Sąd Rejonowy dla K. w K., Zamiejscowy Wydział Ksiąg Wieczystych w K.;

2/ oddalił powództwo w dalej idącej części;

3/ zasądził od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 41.215,65 zł. tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

Strona powodowa – (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. jest generalnym importerem samochodów marki (...) na terytorium Polski. W latach 2004r. – 2014 na podstawie umowy handlowej z dnia 30 października 2004 r. prowadziła współpracę z Przedsiębiorstwem (...) sp. z o.o. z siedzibą w S.. Współpraca ta polegała na tym, że Przedsiębiorstwo (...) było autoryzowanym dealerem samochodów marki (...) a strona powodowa sprzedawała mu samochody, wyposażenie do nich oraz części zamienne.

W celu zabezpieczenia roszczeń strony powodowej z tytułu sprzedawanych spółce "(...)" towarów, spółka ta wystawiła w dniu weksel in blanco. Weksel został podpisany w imieniu spółki (...) przez E. C. oraz T. K. – pełnomocników ustanowionych przez Zarząd (...).

Pismem z dnia 23 grudnia 2013r., powód rozwiązał z (...) umowę dealerską ze skutkiem na dzień 31 grudnia 2014r.

W 2014r. spółka (...) sp. z o.o. wystawiła na rzecz spółki (...) szereg faktur VAT tytułem zakupionych u niej towarów, w tym:

- fakturę (...) nr (...) z dnia 30 października 2014r. na kwotę 281,55 zł,

- fakturę (...) nr (...) z dnia 31 października 2014r. na kwotę 7733,03 zł,

- fakturę (...) nr (...) z dnia 7 listopada 2014r. na kwotę 123 zł,
- fakturę nr (...) z dnia 24 listopada 2014r. na kwotę 3827,59 zł,
- fakturę nr (...) z dnia 25 listopada 2014r. na kwotę 4176,28 zł,
- fakturę nr (...) z dnia 26 listopada 2014r. na kwotę 3576,74 zł,
- fakturę nr (...) z dnia 27 listopada 2014r. na kwotę 196,06 zł,
- fakturę nr (...) z dnia 1 grudnia 2014r. na kwotę 525,21 zł,
- fakturę nr (...) z dnia 2 grudnia 2014r., na kwotę 391,09 zł,
- fakturę nr (...) z dnia 5 grudnia 2014r. na kwotę 966,09 zł,
- fakturę nr (...) z dnia 5 grudnia 2014r. na kwotę 123 zł,
- fakturę nr (...) z dnia 11 grudnia 2014r. na kwotę 1897,71 zł,
- fakturę nr (...) z dnia 15 grudnia 2014r. na kwotę 165,26 zł,
- fakturę nr (...) z dnia 17 grudnia 2014r. na kwotę 21.574,84 zł,
- fakturę nr (...) z dnia 18 grudnia 2014r. na kwotę 180,05 zł,
- fakturę nr (...) z dnia 19 grudnia 2014r. na kwotę 940,95 zł,
- fakturę nr (...) z dnia 22 grudnia 2014r., na kwotę 202,04 zł,
- fakturę nr (...) z dnia 23 grudnia 2014r. na kwotę 39,91 zł,
- fakturę nr (...) z dnia 29 grudnia 2014r., na kwotę 5.055 zł,
- fakturę nr (...) z dnia 29 grudnia 2014r na kwotę 123 zł,
- fakturę nr (...) z dnia 3 marca 2014r. na kwotę 125.003,50 zł,
- fakturę nr (...) z dnia 4 marca 2014r. na kwotę 118.265 zł,
- fakturę nr (...) z dnia 18 marca 2014r. na kwotę 1168,62 zł,
- fakturę nr (...) z dnia 28 lipca 2014r. na kwotę 163.815 zł.

Ponadto strona powodowa wystawiła na rzecz spółki (...) następujące noty odsetkowe:

- nr (...) z dnia 18 lipca 2014r. na kwotę 2583,40 zł, za okres od 1 do 30 czerwca 2014r.,
- nr (...) z dnia 5 września 2014r. na kwotę 2673,05 zł, za okres od 1 do 31 lipca 2014r.,
- nr (...) z dnia 17 października 2014r. na kwotę 2303,50 zł, za okres od 1 -31 sierpnia 2014r.,
- nr (...) z dnia 24 listopada 2014r. na kwotę 2632,90 zł, za okres od 1 – 30 września 2014r.,
- nr (...) z dnia 24 listopada 2014r. na kwotę 2720,66 zł, za okres od 1 – 31 października 2014r.,
- nr (...) z dnia 29 grudnia 2014r. na kwotę 743,12 zł, za okres od 1 – 30 listopada 2014r.,

- nr (...) z dnia 29 grudnia 2014r. na kwotę 2632,90 zł, za okres od 1 – 30 listopada 2014r.,

- nr (...) z dnia 30 stycznia 2015 r. na kwotę 2720,66 zł, za okres 1 – 31 grudnia 2014r.,

- nr (...) z dnia 30 stycznia 2015 r. na kwotę 219,05 zł, za okres od 1 – 31 grudnia 2014r.

W dniu 6 marca 2014r. pomiędzy spółką (...), (...) w M. oraz (...) sp. z o.o. zostało zawarte porozumienie, w którym strony potwierdziły iż na dzień jego podpisania istnieje bezsporna i wymagalna wierzytelność (...) z tytułu sprzedaży samochodu S. (...) o nr (...) od (...) na kwotę 128.025,01 zł wynikająca z faktury nr (...). Ponadto strony potwierdziły, iż na dzień zawarcia porozumienia istnieje bezsporna i wymagalna wierzytelność (...) z tytułu sprzedaży samochodu S. (...) o nr Vin (...) do (...) na kwotę 128.100 zł wynikająca z faktury nr (...) z dnia 24 stycznia 2014r. Niniejszym porozumieniem (...) dokonał cesji na rzecz (...) w wyniku której (...) i (...) potwierdzili, iż posiadają wzajemne bezsporne wymagalne wierzytelności na kwotę 128.100 zł i że do tej kwoty następuje ich potrącenie w dniu zawarcia tegoż porozumienia. Jednocześnie w § 4 porozumienia stwierdzono, iż (...) staje się wierzycielem (...), a ten ostatni potwierdził, iż wraz z podpisaniem niniejszego porozumienia zgadza się bezwarunkowo i nieodwołalnie na zapłatę (...) wierzytelności w kwocie 128.100 zł wynikającej z faktury (...) na rzecz (...), która staje się wymagalna wobec (...) na dzień porozumienia.

Kolejno w dniu 20 stycznia 2015r. (...) sp. z o.o. oraz A. B. podpisali porozumienie na mocy którego A. B. jako kupujący przeniósł na rzecz (...) wszystkie prawa wynikające z umowy przedwstępnej sprzedaży samochodu nr (...) jaką zawarł w dniu 25 listopada 2014r. ze spółką (...) dla zabezpieczenia zawarcia której zapłacił dłużnikowi zadek w kwocie 40.000 zł. Jednocześnie kupujący wyraził zgodę na przeniesienie przez (...) całej w/w kwoty zadatku na rzecz (...) sp. z o.o. w S. – autoryzowanego dealera marki (...) po zawarciu przez kupującego z (...) odrębnej umowy sprzedaży samochodu określonego w pkt 1.1 porozumienia.

Następnie w dniu 19 marca 2015r. w K., (...) sp. z o.o., Przedsiębiorstwo (...) „ sp. z o.o. oraz L. C. (1) zawarli porozumienie na mocy której L. C. (1) i (...) rozwiązali przedwstępną umowę sprzedaży samochodu nr (...) z dnia 9 września 2014r., (...) zobowiązał się zwrócić L. C. (1) otrzymaną zaliczkę w kwocie 133.881,16 zł a zwrot tej kwoty nastąpić miał na rzecz (...) (...) w terminie do dnia 20 marca 2015r. przelewem na rachunek bankowy. W pkt 2 ust. 1 spółka (...) oraz spółka (...) zgodnie oświadczyli, że kwota o której mowa w pkt 1.2 niniejszej umowy tj. kwota 133.881,16 zł stanowi kwotę należną (...) z tytułu umów zawartych pomiędzy (...) i (...) tj.:

- umowy handlowej wiążącej producenta i autoryzowanego dealera zawartej w dniu 30 października 20104r. ze zmianami,

- umowy serwisowej nr (...) regulującej stosunku pomiędzy (...) i serwisem partnerskim.

Ponadto wskazano, iż tym samym kwota 133.881,16 zł objęta jest ustanowioną na rzecz (...) hipoteką do kwoty 900.000 zł na nieruchomości należącej do W. K., znajdującej się w miejscowości B. objętej kw nr (...), ustanowionej w dniu 28 lutego 2014r.

W związku z tym, iż spółka (...) pozostawała w zwłoce z zapłatą w/w zobowiązań, w dniu 27 maja 2015r. spółka (...) sp. z o.o. uzupełniała weksel in blanco z dnia 11 czerwca 2012r. na łączną kwotę 637.879,60 zł z terminem płatności na dzień 3 czerwca 2015r. płatnym w K.. Na powyższą kwotę składały się należność główna – 621.994,29 zł oraz odsetki liczone na dzień wypełnienia weksla tj. kwota 15.885,31 zł. Jednocześnie pismem z dnia 27 maja 2015 r. strona powodowa wezwała spółkę (...) do wykupienia weksla in blanco a następnie wobec braku uregulowania zobowiązania dłużnika osobistego w dniu 10 sierpnia 2015 r. złożyła do Sądu Okręgowego w K. IX Wydział Gospodarczy pozew o zapłatę w/w kwoty z weksla w postępowaniu nakazowym.

W dniu 13 sierpnia 2015r. Sąd Okręgowy w K. IX Wydział Gospodarczy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, w sprawie sygn.(...) w którym zasądził od Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. na rzecz strony powodowej

kwotę 637.879,60 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 10 sierpnia 2015r. do dnia zapłaty oraz kwotę 15.191 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 7200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

W związku z odwołaniem zarządu (...), w dniu 11 lipca 2016r. Sąd Okręgowy w K. wydał postanowienie, w którym zawiesił postępowanie uchylając nakaz zapłaty w całości na mocy art. 174 § 1 pkt 1 kpc. Następnie na wniosek powoda a także innych wierzycieli spółki (...) w dniu 12 października 2016r. Sąd Rejonowy S. w S. XIII Wydział Gospodarczy KRS wydał postanowienie o ustanowieniu dla dłużnika osobistego kuratora w celu niezwłocznego powołania organów osoby prawnej a razie potrzeby podjęcia czynności zmierzających do jej likwidacji.

Postanowieniem z dnia 7 czerwca 2017r. Sąd Okręgowy w K. podjął zawieszony postępowanie. Następnie postanowieniem z dnia 9 sierpnia 2017r. Sąd Okręgowy w K. IX Wydział Gospodarczym ponownie zawiesił postępowanie na zasadzie art. 174 § 1 pkt 2 kpc. (sygn. akt(...))

W dniu 28 lutego 2014r. przed notariuszem E. S. w Kancelarii Notarialnej w Ł. W. K. ustanowił na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. hipotekę do kwoty 900.000 zł na należącej do niego nieruchomości znajdującej się w miejscowości B. gm. (...), stanowiącej działkę nr (...) o pow. 0,6300 ha objętej kw nr (...) prowadzonej przez VI Zamiejscowy Wydział Ksiąg Wieczystych z siedzibą w K. Sądu Rejonowego dla K. w K.. Zgodnie z oświadczeniem W. K. zawartym w § 3 w/w akcie, ustanowienie hipoteki na powyższej nieruchomości nastąpiło celem zabezpieczenia zapłaty wszelkich wierzytelności (...) sp. z o.o. w K., wynikających z umowy handlowej z dnia 30 października 2004r. wiążącej producenta i autoryzowanego dealera zmienionej dnia 1 kwietnia 2006r. aneksem, regulujących stosunku pomiędzy (...) i autoryzowanymi dealerami w odniesieniu do dystrybucji produktów będących przedmiotem umowy stanowiących fabrycznie nowe samochody i części zamienne (...) oraz umowy serwisowej nr (...) z dnia 30 października 2004r. regulującej stosunki pomiędzy (...) i serwisem partnerskim w odniesieniu do realizacji prac naprawczych i okresowych, świadczeń gwarancyjnych i in. zwartych pomiędzy (...) sp. z o.o. w K. a Przedsiębiorstwem (...) sp. z o.o. w S., w szczególności z § 9 ust. 3 umowy handlowej opisanej w § 2 pkt a aktu i z § 10 ust. 3 umowy serwisowej opisanej w § 2 pkt b, w tym wszelkich kwot należności głównych, odsetek, opłat., oraz wszelkich kosztów poniesionych przez (...) sp. z o.o.

Aktualnie w księdze wieczystej nr (...) jako właściciel wpisany jest pozwany W. K.. W dziale IV tej księgi widnieje wpis hipoteki umownej na sumę 900.000 zł na rzecz (...) sp. z o.o. w K. celem „zabezpieczenie spłaty wierzytelności głównej wraz z odsetkami, kosztami i opłatami, umowa handlowa z dnia 30 października 2004r. zmieniona dnia 1 kwietnia 2006r. aneksem oraz umowa serwisowa nr (...) z dnia 30 października 2004r. Pismem dnia 29 maja 2017r. strona powodowa wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 637.879,60 zł oraz odsetek od dnia 10 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty, kosztów postępowania i zastępstwa procesowego. Wezwanie to okazało się nieskuteczne.

W dniu 28 grudnia 2017 r. (...) Sp. z o.o. w S. złożyło do Sadu Rejonowego dla K. w K. Wydział IV Gospodarczy wniosek o zawezwanie (...) Sp. z o.o. w K. do próby ugodowej w sprawie o zapłatę kwoty 10.097.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie tytułem odszkodowania za poniesioną szkodę w związku z wypowiedzeniem przez (...) umowy dealerskiej i doprowadzenia do zakończenia przez (...) możliwości prowadzenia działalności gospodarczej.

Następnie we wniosku z dnia 29 grudnia 2017r. złożonym do Sądu Rejonowego S. w S., L. C., J. K., wspólnicy spółki (...) sp. z o.o. zawezwali (...) Sp. z o.o. do próby ugodowej w sprawie o zapłatę kwoty 5.980.000 zł z ustawowymi odsetkami tytułem odszkodowania

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd oparł się na dokumentach przedstawionych przez strony, głównie przez stronę powodową. Sąd w całości dał wiarę dokumentom przedstawionym przez strony w oryginałach lub kopiach w toku niniejszego postępowania. Jeśli chodzi o dokumenty skopiowane, to wobec faktu, że strony nie przeczyły, że kopie te wiernie odzwierciedlają treść oryginałów Sąd nie znalazł podstaw, aby nakładać obowiązek przedkładania przedmiotowych dokumentów w oryginałach.

Istotnym dowodem w sprawie okazały się faktury Vat załączone do pozwu oraz umowy porozumień, które obrazowały tytuł oraz wysokość zadłużenia (...) tj. dłużnika osobistego wobec wierzyciela – spółki (...). Istotne oczywiście z punktu

widzenia odpowiedzialności rzeczowej pozwanego okazał się dokument w postaci umowy ustanowienia hipoteki na nieruchomości należącej do pozwanego. Dla zobrazowania przebiegu procesu między dłużnikiem osobistym a wierzycielem Sąd dopuścił także dowód z decyzji wydawanych przez Sąd w tamtym postępowaniu.

Sąd oddalił wniosek pozwanego o przesłuchanie świadków: L. C. (1) E. C., M. M., S. B., M. P., J. M., na okoliczność współpracy dealerskiej między dłużnikiem osobistym a wierzycielem. Ponadto Sąd pominął ostatecznie przedłożone przez pozwanego dowody z licznych dokumentów które wraz z dowodami z w/w świadków miały obrazować nieuczciwe działania strony powodowej powoda względem spółki (...) które to działania z kolei miały rzekomo doprowadzić do bankructwa i upadku tej ostatniej. Sąd ocenił te wnioski dowodowe jako zmierzające do przedłużenia postępowania i z tego powodu nie zasługujące na uwzględnienie. Ponadto okoliczności przedstawione przez pozwanego, które miały zostać potwierdzone w/w dowodami nie miały charakteru konkretnych zarzutów względem zgłoszonego przez stronę powodową roszczenia.

Sąd konsekwentnie oddalał wnioski pozwanego o zawieszenie niniejszego postępowania do czasu zakończenia sprawy toczącej się przed sądem gospodarczym przeciwko dłużnikowi osobistemu. Analiza akt tamtej sprawy wskazywała iż najwyraźniej spółka (...) nie jest zainteresowana wydaniem w tamtej sprawie wyroku np. poprzez brak organów zarządzających spółką i w związku z tym zmierza do przewlekłości postępowania.

Należy podkreślić, iż spółka (...) pomimo jak się wydaje formułowania licznych zarzutów pod adresem spółki (...) odnośnie nieprawidłowego wykonania umowy dealerskiej lub nieuzasadnionego jej wypowiedzenia i doprowadzenia do upadku spółki, do chwili obecnej nie wytoczyła w tym zakresie żadnego powództwa o dochodzenie jakichkolwiek roszczeń w tym odszkodowawczych, co może wskazywać, na to, iż zarzuty te są wysuwane wyłącznie na potrzeby toczącej się przeciwko tej spółce postępowania z powództwa Importera.

W ocenie Sądu Okręgowego, powództwo zasługiwało na uwzględnienie. W świetle zebranego materiału dowodowego dłużnikiem osobistym jest spółka (...) Sp. z o.o., której zadłużenie względem powodowej spółki z o.o. (...) wynika z wystawionych faktur na zakup towarów w ramach łączących ich umów handlowych a także porozumień odnośnie przejęcia przez spółkę (...) niuregulowanych zobowiązań (...) sp. z o.o. w stosunku do klientów tej ostatniej. Zapłata powyższych zobowiązań została zabezpieczona wekslem in blanco, który to weksel w dniu 3 czerwca 2015r. został wypełniony przez wierzyciela wekslowego – spółkę (...) na sumę 637.789,60 zł. Co istotne w sprawie, istnienie, wymagalność jak i wysokość zadłużenia z w/w tytułów nie była przez pozwanego kwestionowana. Przeprowadzone postępowanie dowodowe nie pozostawia także wątpliwości, iż w dniu 28 lutego 2014r. pozwany celem zabezpieczenia zapłaty wszelkich wierzytelności (...) (...) wynikających z łączących go z (...) sp. z o.o. umów handlowych ustanowił na rzecz (...) (...) hipotekę do kwoty 900.000 zł na nieruchomości uregulowanej w księdze wieczystej nr (...), której aktualnie prawo własności przysługuje pozwanemu a na której figuruje wpis w/w hipoteki umownej na rzecz strony powodowej.

Obrona pozwanego skoncentrowała się do opisanie szeroko okoliczności mających wykazywać, że strona powoda poprzez swoje celowe działania jak i zaniechania a w końcu wypowiedzenie umowy dealerskiej doprowadziła do niewypłacalności spółki (...) i niemożności uregulowania wszelkich zobowiązań, istniejących w momencie wypowiedzenia umowy dealerskiej. Okoliczności te zdaniem Sądu nie miały jednak charakteru zarzutu pod adresem zgłoszonego przez stronę powodową roszczenia. Nie wykazują one najmniejszego związku z okolicznościami które są istotne dla sprawy a to istnieniem, wysokością i wymagalnością zobowiązania (...) sp. z o.o. względem strony powodowej jak i odpowiedzialnością pozwanego jako dłużnika rzeczowego za te zobowiązania.

Sąd dodatkowo zwrócił uwagę, iż rzekome roszczenia nieudokumentowane niczym a wysuwane pod adresem strony powodowej są przedmiotem jedynie wezwań do próby ugodowej. Co więcej część z przedstawionych opisów zdarzeń (okoliczności) jest sprzeczna ze sobą (obarczanie strony powodowej za ograniczenie liczby importowanych aut, a co za tym idzie za zmniejszoną sprzedaż ich przez dealerów a jednocześnie zarzucanie stronie powodowej zniszczenie reputacji marki (...) w związku z masowymi awariami silników, co rzekomo miało pogłębić spadek sprzedaży), lub

nawet kuriozalna (stawianie Importerowi zarzutów że ten dopominał się w ramach umowy do terminowej zapłaty za zamawiane przez dealera części czy samochody).

Pozwany nie przedstawił żadnych okoliczności, które wskazywałyby, że zadłużenie po stronie dłużnika osobistego nie występuje lub jest innej wysokości. Pozwany powinien wykazać inicjatywę dowodową w kierunku, że wyliczenia przedstawione przez stronę powodową zostały dokonane wadliwie. Tymczasem zarzuty pozwanego odnoszą się do sfery stosunków gospodarczo - handlowych dwóch współpracujących ze sobą spółek, co nie jest przedmiotem niniejszego postępowania. Pozwany nie kwestionował też ważności weksla oraz sumy na jaką weksel ów został uzupełniony. Nie przedstawił też do potrącenia konkretnego i wymagalnego roszczenia wzajemnego.

Ciężar dowodu w tej mierze obciążał pozwanego. Dokumenty zaoferowane przez stronę powodową jako dowody miały charakter dokumentów prywatnych i w takim zakresie w jakim ich prawdziwość nie była podważana, zawarte w nich oświadczenia zostały uznane za zgodne z prawdą (art. 253 kpc).

Jako podstawę uwzględnienia powództwa w niniejszej sprawie w stosunku do pozwanego Sąd wskazał przepis art. 65 ust.1 i art. 69 ustawy z 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (dalej ukwh). Zgodnie z przepisem art. 65 ust.1. ukwh. w celu zabezpieczenia oznaczonej wierzytelności wynikającej z określonego stosunku prawnego można nieruchomości obciążyć prawem, na mocy którego wierzyciel może dochodzić zaspokojenia z nieruchomości bez względu na to, czyją stała się własnością, i z pierwszeństwem przed wierzycielami osobistymi właściciela nieruchomości (hipoteka). Przepis art. 69 ukwh stanowi zaś, że hipoteka zabezpiecza mieszczące się w sumie hipoteki roszczenia o odsetki oraz o przyznane koszty postępowania, jak również inne roszczenia o świadczenia uboczne, jeżeli zostały wymienione w dokumencie stanowiącym podstawę wpisu hipoteki do księgi wieczystej.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 16 lipca 2003 r., V CK 19/02 „wierzyciel hipoteczny ma prawo do wytoczenia przeciwko dłużnikowi hipotecznemu, nie będącemu dłużnikiem osobistym, powództwo o świadczenie - celem umożliwienia wierzycielowi prowadzenia egzekucji z obciążonej nieruchomości”. Z tego powodu samo roszczenie przeciwko pozwanemu o zapłatę jest dopuszczalne i nie jest konieczne wytoczenie nawet w pierwszej kolejności powództwa przeciwko dłużnikom osobistym. Wierzycielowi hipotecznemu przysługuje jedna wierzytelność, której zaspokojenia może dochodzić zarówno od dłużnika osobistego, jak i od dłużnika rzeczowego. Dłużnik osobisty odpowiada całym swoim majątkiem, zaś odpowiedzialność dłużnika rzeczowego jest ograniczona do nieruchomości, ale tak dłużnik osobisty, jak i dłużnik rzeczowy odpowiadają za jedną wierzytelność. Odpowiedzialność dłużnika rzeczowego z tytułu zaciągniętych zobowiązań przez dłużnika osobistego jest jednak ograniczona w tym sensie że egzekucja prowadzona w stosunku do dłużnika rzeczowego może być skierowana wyłącznie do obciążonej hipoteką nieruchomości - co znalazło swoje odzwierciedlenie w treści wyroku sądu – w punkcie I jego sentencji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 1997 r., sygn. I CKU 78/96).

W procesie wytoczonym przez wierzyciela przeciwko dłużnikowi rzeczowemu niebędącemu dłużnikiem osobistym w celu uzyskania tytułu egzekucyjnego umożliwiającego zaspokojenie się z nieruchomości, przedmiotem procesu nie jest jakaś odrębna wierzytelność istniejąca tylko w relacji między wierzycielem a dłużnikiem rzeczowym, lecz wierzytelność zabezpieczona hipoteką. Możliwość jej dochodzenia od podmiotu innego niż dłużnik osobisty wynika wyłącznie z istoty ustanowienia tego zabezpieczenia.

Hipoteka, jak wynika z art. 244§1 kc, jest ograniczonym prawem rzeczowym. Powszechnie przyjmuje się, iż sens hipoteki polega właśnie na tym, aby wierzyciel mógł z danej nieruchomości uzyskać zaspokojenie od ewentualnego nabywcy (dłużnika rzeczowego) - do wysokości hipoteki - pomimo tego, że żaden stosunek obligacyjny pomiędzy nimi nie istnieje. Wierzyciel jednak może wszcząć egzekucję przeciwko dłużnikowi rzeczowemu, jedynie po uzyskaniu przeciwko dłużnikowi rzeczowemu tytułu wykonawczego, czyli wyroku sądowego, a potem klauzuli wykonalności (por. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z 2004-08-25, IV CK 606/03, postanowienie SN z dnia 26 marca 1971 r., III CRN 553/70). Wytoczenie zatem przeciwko pozwanemu powództwa o zasądzenie należności dochodzonej od dłużnika osobistego, do wysokości zabezpieczonej hipoteką, jest uzasadnione. Wszak zaspokojenie wierzyciela hipotecznego z nieruchomości następuje według przepisów o sądowym postępowaniu egzekucyjnym (art. 75 ukwh). Obligatoryjność

tego trybu wymusza uzyskanie przez wierzyciela tytułu wykonawczego, jako że tytuł ten jest podstawą każdej egzekucji (art. 776 kpc).

Mając na uwadze, iż powództwo skierowane jest przeciwko dłużnikowi hipotecznemu, który nie jest dłużnikiem osobistym, Sąd zasądził dochodzone roszczenie z ograniczeniem odpowiedzialności pozwanego do nieruchomości obciążonej przedmiotową hipoteką. Z istoty hipoteki wynika, że dłużnik hipoteczny odpowiada przed wierzycielem wyłącznie posiadaną przez siebie nieruchomością obciążoną hipoteką, zatem egzekucja prowadzona w stosunku do dłużnika rzeczowego może być skierowana wyłącznie do obciążonej hipoteką nieruchomości.

Dalej idące powództwo Sąd oddalił. Brak było podstaw do zasądzenia na rzecz strony powodowej kosztów postępowania toczącego się przeciwko dłużnikowi osobistego przed sądem gospodarczym, które to postępowanie nie zostało jeszcze zakończone. Nie można było także uwzględnić żądania strony powodowej w zakresie zasądzenia kwoty skapitalizowanych odsetek w wysokości 107.579,45 zł za okres od 4 czerwca 2015 r. do 24 października 2017 r. liczonych od kwoty należności głównej tj. 621.994,29 zł. Powód nie wykazał bowiem, aby w dacie rozpoczęcia naliczania tych odsetek pozwany jako dłużnik rzeczowy był wzywany do spłaty zadłużenia objętego wystawionym wekslem wraz z dalszymi odsetkami. Wezwanie takie nastąpiło dopiero pismem strony powodowej z dnia 29 maja 2017r. i obejmowało jedynie oprócz kwoty głównej 637.879,60 zł, koszty postępowania w sprawie (...) oraz odsetki od dnia 10 sierpnia 2015 r.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481§1 kc stanowiących, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jednakże odsetki te zasądzono wbrew żądaniu strony powodowej nie od dnia wniesienia pozwu, a od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu tj. od dnia 6 lutego 2018 r. W tym bowiem momencie pozwu mógł zapoznać się z ogłoszonym żądaniem i pozostawał w zwłóce z jego spełnieniem.

O kosztach orzeczono po myśli art. 100 kpc zasądzając od pozwanego, jako przegrywającego sprawę w 85%, na rzecz strony powodowej koszty procesu.

Apelacje od tego wyroku wniosły obie strony.

Pozwany zaskarżył wyrok w zakresie punktów 1 i 3, zarzucając:

1/ naruszenie prawa materialnego, tj. art. 65 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece, (Dz.U.2018.1916 t.j.) poprzez ustalenie odpowiedzialności dłużnika rzeczowego (pozwanego), mimo, że odpowiedzialność dłużnika osobistego jest sporna będąc przedmiotem innego postępowania sądowego, co stanowi naruszenie akcesoryjności hipoteki względem wiarygodności, którą ta zabezpiecza;

2/ naruszenie przepisów postępowania, tj.:

a/ art. 177 § 1 pkt 1 Kodeksu postępowania cywilnego poprzez brak zawieszenia przedmiotowego postępowania mimo, iż kluczowym elementem stanu faktycznego jest ustalenie odpowiedzialności dłużnika osobistego, zaś ta, będąc przedmiotem postępowania zawisłego przed innym sądem jest sporna, co spowodowało, iż odpowiedzialność dłużnika rzeczowego nabrała cech abstrakcyjnych (stojąc w jawnej sprzeczności z funkcją hipoteki), a to z kolei bezsprzecznie miało wpływ na treść orzeczenia oraz postępowanie prowadzone z udziałem dłużnika osobistego,

pozbawiając go możliwości obrony jego praw;

b/ art. 233 Kodeksu postępowania cywilnego poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę

dowodów co skutkowało uznaniem, iż dłużnik osobisty nie jest zainteresowany

rozstrzygnięciem sporu z wierzycielem oraz, iż działania dłużnika osobistego

podejmowane względem wierzyciela są działaniami pozornymi, które nie są

nakierowane na dochodzenie przez pozwanego wierzytelności, przysługującej mu

względem wierzyciela, co w efekcie doprowadziło do przyjęcia, iż to jedynie

powodowi przysługuje wierzytelność względem dłużnika osobistego, co wystarczyło

Sądowi I Instancji aby wydać zaskarżone orzeczenie;

c/ art. 217 Kodeksu postępowania cywilnego poprzez oddalenie wniosków

dowodowych mających na celu wykazanie niezasadności roszczeń wierzyciela

względem dłużnika osobistego w wyniku przyjęcia przez Sąd I Instancji, że wnioski

powołane zostały jedynie dla zwłoki.

Mając na uwadze powyższe, wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji w celu zawieszenia postępowania do czasu zakończenia postępowania prowadzonego przez Sąd Okręgowy w K. o sygn. akt: (...) oraz zasądzenie od powódki kosztów procesu w tym zastępstwa procesowego za I i II instancję.

Strona powodowa wniosła apelację w zakresie pkt II wyroku, w której Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił powództwo w zakresie żądania zasądzenia na rzecz powoda od pozwanego skapitalizowanych odsetek za okres od dnia 4.06.2015 r. do dnia 24.10.2017 r. w wysokości 107.579,45 zł, liczonych od kwoty należności głównej w wysokości 621.994,29 zł, oraz pkt III wyroku rozstrzygającego o kosztach postępowania.

Zaskarżonemu orzeczeniu zarzuciła:

1/ naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. naruszenie art. 69 ustawy o księgach wieczystych i hipotece (dalej: ukwh) poprzez błędną wykładnię tego przepisu prowadzące do nieprawidłowego uznania przez Sąd Okręgowy w Krakowie, że powództwo o skapitalizowane odsetki ustawowe za opóźnienie naliczone przez powoda wobec dłużnika osobistego (tj. wobec Przedsiębiorstwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w S.; KRS: (...)) za okres od dnia 5.06.2015 r. do dnia 24.10.2017 r., w związku z opóźnieniem dłużnika osobistego w zapłacie jego zobowiązania podlega oddaleniu, ponieważ w dacie rozpoczęcia naliczania tych odsetek pozwany W. K. jako dłużnik rzeczowy nie był wzywany do spłaty zadłużenia wraz z dalszymi odsetkami, a ponadto pozwany mógł zapoznać się z żądaniem pozwu dopiero od dnia doręczenia mu pozwu, tj. od dnia 6.02.2018 r.

Sąd I Instancji pomija fakt, że skapitalizowane odsetki ustawowe za opóźnienie za okres od dnia 5.06.2015 r. do dnia 24.10.2017 r. wynikają z opóźnienia dłużnika osobistego, a nie z opóźnienia dłużnika rzeczowego (pozwanego) oraz stanowią one zadłużenie dłużnika osobistego, za które pozwany W. K. jako dłużnik rzeczowy odpowiada rzeczowo na podstawie art. 69 ukwh, jak również na podstawie swojego oświadczenia o ustanowieniu hipoteki. Tym samym w momencie rozpoczęcia naliczania odsetek ustawowych za opóźnienie wobec dłużnika osobistego pozwany W. K. jako dłużnik rzeczowy jest zobowiązany do ich zapłaty już od momentu rozpoczęcia ich naliczania, a nie od momentu wezwania go do ich zapłaty, a tym bardziej od momentu otrzymania odpisu pozwu w niniejszej sprawie.

2/ naruszenie przepisu postępowania, mające istotny wpływ na wynik sprawy, to jest: naruszenie art. 328 § 2 kpc poprzez brak należytego wyjaśnienia przez Sąd Okręgowy w Krakowie, postawy prawnej wyroku w zakresie oddalającym powództwo, w szczególności;

3/ naruszenie art. 100 kpc poprzez nieobciążenie pozwanego kosztami procesu w całości jako strony przegrywającej sprawę w 100%.

W świetle powyższych zarzutów, wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez uwzględnienie powództwa w całości.

Obie strony domagały się oddalenia apelacji wniesionej przez stronę przeciwną i zasądzenia kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny po rozpoznaniu obu apelacji, zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego jest bezzasadna w całości, natomiast apelacja strony powodowej zasługuje na uwzględnienie tylko w niewielkiej części.

Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd Apelacyjny przyjął za swoje, a zaskarżony wyrok odpowiada prawu i zasadom słuszności.

Sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji (art. 378 §1 k.p.c.) na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym (art.382 k.p.c.) z tym zastrzeżeniem, że przed sądem pierwszej instancji powinny być przedstawione wyczerpująco kwestie sporne, zgłoszone fakty i dowody, a prezentacja nowego materiału dowodowego przed sądem drugiej instancji może mieć miejsce tylko w warunkach przewidzianych w art. 381 k.p.c.

Zgodnie z uchwałą składu 7 sędziów (III CZP 49/07, OSNC 2008, nr 6, poz.55), której nadano moc zasady prawnej, sąd drugiej instancji rozpoznający sprawę na skutek apelacji nie jest związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, wiążą go natomiast zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego, co oznacza m.in., że nie może brać z urzędu pod uwagę ewentualnych naruszeń prawa procesowego, o ile nie zostały one podniesione przez apelującego (poza nieważnością postępowania i nierozpoznaniem istoty sprawy, co w niniejszej sprawie nie występuje).

Na wstępie należy uzupełnić stan faktyczny o istotną okoliczność faktyczną:

Sąd Okręgowy w K. w sprawie o sygn. akt (...)wydał w dniu 19 czerwca 2020r wyroku uwzględniający powództwo (...) spółki z o.o. w K. (powoda w niniejszej sprawie) przeciwko dłużnikowi osobistemu tj. Przedsiębiorstwu (...) spółce z o.o. w S. o zapłatę kwoty 637.879,60 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 sierpnia 2015r oraz zasądził koszty procesu w kwocie 15.191 zł. W sprawie tej chodziło o to samo roszczenie powoda, które pozwany w niniejszej sprawie zabezpieczył hipoteką na swojej nieruchomości. Wyrok ten, wobec jego niezaskarżenia stał się prawomocny i na dzień orzekania przez Sąd Apelacyjny nie został wzruszony w wyniku skargi o wznowienie postępowania.

Dowód: odpis wyroku Sądu Okręgowego w K. – k.401, odpis postanowienia Sądu Okręgowego z 28 lipca 2021r, sygn. akt (...) – k.501-505).

Powyższa – niekwestionowana okoliczność- ma w sprawie istotne znaczenie, gdyż przesądza istnienie wierzytelności strony powodowej wobec dłużnika osobistego (art. 361 § 1 kpc). Nadto czyni bezprzedmiotowymi zarzuty pozwanego związane z brakiem zawieszenia niniejszego postępowania do czasu zakończenia sprawy o sygn. akt(...)

W tej sytuacji, tylko dodatkowo należy wskazać, że chybiony był zarzut naruszenia art. 217 kpc w związku z oddaleniem wniosków dowodowych pozwanego o przesłuchanie świadków. W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd I Instancji nie uchybił wymienionym przepisom, gdyż tezy dowodowe były sformułowane nazbyt ogólnikowo (nie dotyczyły konkretnych

okoliczności faktycznych). Z kolei w pismach procesowych pozwany podnosił okoliczności faktyczne, które zasadnie Sąd I Instancji uznał za nie mające znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Ostatecznie należy mieć na uwadze, że strona powodowa wykazała swoje roszczenie dokumentami rozliczeniowymi oraz wekslem, a pozwany nie wykazał okoliczności niweczącej to roszczenie.

Brak również podstaw do podzielenia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc co do oceny zeznań stron i wskazanych dokumentów. Jak się przyjmuje w orzecznictwie, dla skuteczności zarzutu naruszenia przepisu art. 233 § 1 kpc niezbędne jest wykazanie – z powołaniem się na argumenty jurydyczne – że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów. Co więcej przyjmuje się, że jeśli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski poprawne logicznie i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena ta nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu z tegoż materiału można było wyprowadzić wnioski odmienne (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2012 roku, sygn. akt IV CSK 219/11, Legalis numer 453313, uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 roku, sygn. akt II CKN 817/00, Lex nr 56906, uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2005 roku, sygn. akt IV CK 122/05, Lex nr 187124).

Brak również podstaw do podzielenia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc co do oceny zeznań stron i wskazanych dokumentów. Jak się przyjmuje w orzecznictwie, dla skuteczności zarzutu naruszenia przepisu art. 233 § 1 kpc niezbędne jest wykazanie – z powołaniem się na argumenty jurydyczne – że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów. Co więcej przyjmuje się, że jeśli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski poprawne logicznie i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena ta nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu z tegoż materiału można było wyprowadzić wnioski odmienne (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2012 roku, sygn. akt IV CSK 219/11, Legalis numer 453313, uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 roku, sygn. akt II CKN 817/00, Lex nr 56906, uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2005 roku, sygn. akt IV CK 122/05, Lex nr 187124).

Wobec nieskutecznego podważenia stanu faktycznego za bezzasadny należy uznać zarzut naruszenia art. 65 ustawy z 6 lipca 1982r o księgach wieczystych i hipotece (t.j. Dz.U. 2018. 1916 ze zm.). Zgodnie z tym przepisem w celu zabezpieczenia oznaczonej wierzytelności wynikającej z określonego stosunku prawnego można nieruchomości obciążyć prawem, na mocy którego wierzyciel może dochodzić zaspokojenia z nieruchomości bez względu na to, czyją stała się własnością, i z pierwszeństwem przed wierzycielami osobistymi właściciela nieruchomości (hipoteka).

Przepis art. 65 ust. 1 ukwłh przyznaje wierzycielowi hipotecznemu uprawnienie do wytoczenia przeciwko dłużnikowi hipotecznemu, nie będącemu dłużnikiem osobistym, powództwa o zapłatę – w istocie tego samego długu - celem umożliwienia prowadzenia egzekucji z obciążonej nieruchomości. Wierzyciel hipoteczny – niezależnie od uzyskania tytułu od przeciwko dłużnikowi osobistemu- w celu przeprowadzenia egzekucji z nieruchomości, musi uzyskać tytuł wykonawczy przeciwko dłużnikowi hipotecznemu, który zapewnia realizację jego uprawnień. Opiera się to na koncepcji tzw. obligacji realnej, według której, wierzyciel może z tytułu hipoteki żądać od właściciela nieruchomości zapłaty sumy hipoteki z ograniczeniem do przedmiotu hipoteki. Odpowiedzialność dłużnika osobistego i odpowiedzialność dłużnika rzeczowego, którego nieruchomość została obciążona hipoteką dla zabezpieczenia zobowiązań (...), jest odpowiedzialnością in solidum, z tym ograniczeniem, że egzekucja prowadzona w stosunku do dłużnika rzeczowego może być skierowana wyłącznie do obciążonej hipoteką nieruchomości.

W realiach niniejszej sprawy, kiedy powód dysponuje również tytułem wykonawczym przeciwko dłużnikowi osobistemu, należy podkreślić, że odpowiedzialność in solidum oznacza, że wierzyciel może uzyskać tylko jedną kwotę według swego wyboru- od dłużnika głównego lub rzeczowego - a zapłata lub wyegzekwowanie świadczenia w całości lub w części od jednego z dłużników, zwolni drugiego w tym zakresie. Sąd Apelacyjny – przy braku wniosku stron - przez przeoczenie nie uczynił z urzędu wzmianki w wyroku o odpowiedzialności in solidum, jednak jest

tw. kwestia oczywista i nie powinna budzić wątpliwości w postępowaniu egzekucyjnym. W razie próby podwójnego egzekwowania dłużnikowi przysługują środki prawne. Strony mogą jednak rozważyć wniosek o uzupełnienie wyroku Sądu Apelacyjnego.

Przepis art. 69 ukwh stanowi z kolei, że hipoteka zabezpiecza mieszczące się w sumie hipoteki roszczenia o odsetki oraz o przyznane koszty postępowania, jak również inne roszczenia o świadczenia uboczne, jeżeli zostały wymienione w dokumencie stanowiącym podstawę wpisu hipoteki do księgi wieczystej.

Wbrew zarzutom apelacji strony powodowej wyrok Sądu Okręgowego nie narusza powyższego przepisu w zakresie odnoszącym się do roszczenia odsetkowego za okres od 5.06.2015r do 24.10.2017r. Sąd Apelacyjny podziela w tym zakresie stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w uchwale z dnia 18 stycznia 2019r, sygn. akt III CZP 66/18, której teza brzmi: „Dłużnik odpowiadający rzeczowo, który mimo wezwania nie płaci długu zabezpieczonego hipoteką, popada w opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego”. W uchwale tej Sąd Najwyższy potwierdził stanowisko zawarte w wyroku z dnia 8 marca 2018 r, II CSK 242/17 odnośnie wymagalności wierzytelności hipotecznej.

Nie może odnieść oczekiwanego skutku zarzut naruszenia art. 328 § 2 kpc, gdyż uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera wszystkie elementy zawarte w tym przepisie i poddaje się kontroli instancyjnej.

Chybiony jest również zarzut naruszenia art. 100 kpc. Oddalenie powództwa w części dotyczącej kwoty około 100.000 zł dawało podstawy do zastosowania tego przepisu, a nie art. 98 § 1 kpc, gdyż brak podstaw do uznania, że powód uległ tylko w nieznaczącej części swojego żądania.

Apelacja strony powodowej odniosła natomiast skutek co do kosztów procesu przyznanych w prawomocnym już wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 19 czerwca 2020r, sygn. akt (...)czyli kwoty 15.191 zł., co znajduje podstawę prawną w art. 69 ukwh.

Mając zatem na uwadze przedstawione argumenty Sąd Apelacyjny oddalił apelację pozwanego na podstawie art. 385 kpc, natomiast w częściowym uwzględnieniu apelacji strony powodowej zmienił zaskarżony wyrok na mocy art. 386 § 1 kpc.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł na mocy art. art. 100 kpc zgodnie z zasadą wyniku sporu mając na uwadze wartości przedmiotów zaskarżenia obu apelacji, poniesione koszty przez obie strony i stopień uwzględnienia każdej apelacji.

SSA Józef Wąsik